

Kniha Daniel — číslo osemdesiat

Koniec a začiatok videní: Posledné otvorené videnie Ellen Whiteovej v roku 1884 a jeho význam

Jeff Pippenger

2024-02-13

V roku 1884 mala Ellen White svoje posledné otvorené videnie. Bolo jej dané v Portlande v Oregone. Jej prvé otvorené videnie jej bolo dané v roku 1844 v Portlande v štáte Maine. Ježiš vždy znázorňuje koniec nejakej veci jej začiatkom.

„Netrvalo dlho po uplynutí času, v roku 1844, a bolo mi dané moje prvé videnie. Bola som na návšteve u pani Hainesovej v Porte, drahej sestry v Kristovi, ktorej srdce bolo spojené s mojím; päť z nás, samé ženy, kľáčať ticho pri rodinnom oltári. Keď sme sa modlili, zostúpila na mňa Božia moc tak, ako som ju nikdy predtým nepocítila.

„Zdalo sa mi, že som obklopená svetlom a že stúpam čoraz vyššie od zeme. Obrátila som sa, aby som v svete hľadala adventný ľud, ale nemohla som ho nájsť, keď mi hlas povedal: ‚Pozri sa znova a pozri sa o niečo vyššie.‘ Nato som pozdvihla zrak a uvidela priamu a úzku cestu, vyvýšenú vysoko nad svetom. Po tejto ceste putoval adventný ľud do mesta, ktoré bolo na jej vzdialenejšom konci. Za nimi, na začiatku cesty, bolo postavené jasné svetlo, o ktorom mi anjel povedal, že je to ‚polnočný výkrik‘. [POZRI MATÚŠ 25,6.] Toto svetlo svietilo po celej ceste a osvetľovalo im nohy, aby sa nepotkli.“

„Ak upierali svoj zrak na Ježiša, ktorý bol priamo pred nimi a viedol ich do mesta, boli v bezpečí. No čoskoro sa niektorí unavili a hovorili, že mesto je ešte veľmi ďaleko a že očakávali, že doň už skôr vojdú. Vtedy ich Ježiš povzbudzoval tým, že pozdvihol svoje slávne pravé rameno, a z Jeho ramena vychádzalo svetlo, ktoré sa vlnilo nad adventným zástupom, a oni volali: ‚Aleluja!‘ Iní ľahkomyseľne popreli svetlo za sebou a hovorili, že to nebol Boh, kto ich doviedol až sem. Svetlo za nimi zhaslo a zanechalo ich nohy v úplnej tme; potkávali sa, stratili z dohľadu cieľ i Ježiša a spadli z chodníka dolu do temného a bezbožného sveta pod nimi.“ Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

V šesťzväzkovej biografii Ellen Whiteovej, ktorú napísal jej vnuk Arthur L. White, zaznamenáva výrok, ktorý predniesol John Loughborough na zasadnutí Generálnej konferencie v roku 1893.

„Loughborough pri príhovore na zasadnutí Generálnej konferencie o deväť rokov neskôr uviedol: ‚Videl som sestru Whiteovú vo videní asi päťdesiatkrát. Prvý raz to bolo asi pred štyridsiatimi rokmi.... Jej posledné verejné videnie bolo v roku 1884, v táborisku v Portlande v Oregone.‘ Ellen White Biography, zväzok 3, 256.

Po roku 1884 mala ešte stále mávať sny a videnia, ale videnia, ktoré sa odohrávali na verejnosti, sa skončili presne štyridsať rokov po tom, čo sa začali, a počiatočné i záverečné otvorené videnia sa obe odohrali v mestách s názvom Portland. Prvé mesto bolo na východnom pobreží Spojených štátov, posledné mesto bolo na západnom pobreží. Niektorí by si mohli želať tvrdiť, že táto

skutočnosť neznamena nič viac než ľudskú náhodu, a iní by mohli tvrdiť, že účel otvorených videní sa naplnil, a preto ich Pán po štyridsiatich rokoch ukončil.

Skutočný dôvod spočíva v narastajúcej neposlušnosti a vzbure proti daru proroctva, ktorý bol daný milleritskému hnutiu.

„Keď som prišla do Oaklandu, ťažil ma pocit zo stavu vecí v Battle Creeku, a ja, slabá, bezmocná, som vám nemohla pomôcť. Vedela som, že kvas nevery je v činnosti. Tí, ktorí nedbali na jasné napomenutia Božieho slova, nedbali ani na svedectvá, ktoré ich nabádali, aby dbali na toto slovo. Počas mojej návštevy v Healdsburgu minulú zimu som sa mnoho modlila a bola som zaťažená úzkosťou a žiaľom. Ale Pán raz, keď som sa modlila, odhrnul temnotu a veľké svetlo naplnilo izbu. Anjel Boží stál po mojom boku a zdalo sa mi, že som v Battle Creeku. Bola som na vašich poradách; počula som vyrieknuté slová, videla a počula som veci, ktoré, keby to bola Božia vôľa, želala by som si, aby mohli byť naveky vymazané z mojej pamäti. Moja duša bola tak zranená, že som nevedela, čo robiť ani čo povedať. Niektoré veci nemôžem spomenúť. Bolo mi prikázané, aby som o tom nikomu nedala vedieť, lebo mnohé sa ešte malo vyvinúť.“

„Bolo mi povedané, aby som zhromaždila svetlo, ktoré mi bolo dané, a nechala jeho lúče zažiarit' Božiemu ľudu. Toto som robila v článkoch v novinách. Po celé mesiace som vstávala takmer každé ráno o tretej hodine a zhromažďovala rozličné body napísané po tom, čo mi boli v Battle Creeku dané posledné dve svedectvá. Tieto záležitosti som spísala a urýchlene vám ich odosiela; zanedbala som však náležitú starostlivosť o seba, a následkom toho som pod tým bremenom ochabla; moje spisy neboli všetky dokončené tak, aby sa k vám dostali na Generálnu konferenciu.“

„Znova, keď som sa modlila, Pán sa zjavil. Opäť som bola v Battle Creeku. Bola som v mnohých domoch a počula som vaše slová okolo vašich stolov. Podrobnosti teraz nemám slobodu uviesť. Dúfam, že nikdy nebudem povolaná ich spomenúť. Mala som aj niekoľko nanajvýš pôsobivých snov.“

„Ktorý hlas uznáte za hlas Boží? Akú moc má Pán v zásobe, aby napravil vaše omyly a ukázal vám vašu cestu takú, aká je? Akú moc, aby pôsobila v cirkvi? Ak odmietnete veriť, kým nebude odstránený každý tieň neistoty a každá možnosť pochybnosti, nikdy neuvierite. Pochybnosť, ktorá žiada dokonalé poznanie, sa nikdy nepoddá viere. Viera spočíva na dôkazoch, nie na predvedení. Pán od nás žiada, aby sme poslúchali hlas povinnosti, keď nás všade okolo obklopujú iné hlasy, ktoré nás nabádajú, aby sme sa vydali opačným smerom. Od nás sa vyžaduje úprimná pozornosť, aby sme rozoznali hlas, ktorý hovorí od Boha. Musíme odporovať a premôcť náklonnosť a poslúchnuť hlas svedomia bez otáľania a bez kompromisu, aby jeho podnety neutíchli a vládu neprevzala vôľa a popud. Slovo Pánovo prichádza ku všetkým nám, ktorí sme neodporovali Jeho Duchu tým, že sme sa rozhodli nepočuť a neposlúchnuť. Tento hlas je počuť vo varovaniach, v radách, v napomenutiach. Je to Pánovo posolstvo svetla Jeho ľudu. Ak budeme čakať na naliehavejšie volania alebo vhodnejšie príležitosti, svetlo môže byť odňaté a my zostaneme v temnote.“ Testimonies, zväzok 5, 68.

Sestra Whiteová poukázala na to, že ak by sa naďalej prejavovala vzbury proti jej službe prorokyne, „svetlo môže byť odňaté“ a laodicejský adventizmus by bol „ponechaný v temnote“. V roku 1915 bolo svetlo odňaté. Boh bol a je úplne schopný povolať proroka alebo prorokyňu, kedykoľvek sa tak rozhodne. Povzbudil Elizea, aby nasledoval Eliáša, no po roku 1915 nebol vzbudený nijaký žijúci prorok, lebo Pán „odňal svetlo“.

Pokiaľ ide o sny a videnia sestry Whiteovej, existovali tri obdobia. Prvé obdobie štyridsiatic rokov, počas ktorého dochádzalo k videniam na verejnosti, na účely spojené s upevnením tohto daru v myšliach tých, ktorí boli prítomní, keď k videniam dochádzalo. Potom od roku 1884 až do jej smrti v roku 1915 boli dávane videnia a sny, ktoré boli stále určené na budovanie Božieho ľudu, no boli dávane v súkromí. Tretie obdobie sa začalo v roku 1915 a poskytlo dôkaz, že laodicejský adventizmus sa nachádzal v temnote odpadlícva.

Staroveký Izrael znázorňuje novodobý Izrael a v období úplnej vzbury, predstavovanom Élim a jeho dvoma synmi, Chofním a Pínechasom, „nebolo zjavného videnia“. Dôvodom bola ich hrubá neposlušnosť a vzbury. Boh sa nemení.

„Ďalšie varovanie malo byť dané domu Éliho. Boh nemohol komunikovať s veľkňazom a jeho synmi; ich hriechy, ako hustý oblak, zatienili prítomnosť Jeho Svätého Ducha. Ale uprostred zla zostal chlapec Samuel verný nebu a poslanstvo odsúdenia domu Éliho bolo Samuelovým poverením ako proroka Najvyššieho.

„Slovo Hospodinovo bolo v tých dňoch vzácne; nebolo otvoreného videnia. A stalo sa v tom čase, keď Éli ležal na svojom mieste a jeho oči začali slabnúť, takže nevidel, a prv než vyhasla lampa Božia v chráme Hospodinovom, kde bola truhla Božia, a Samuel ležal a spal, že Hospodin zavolať Samuela.‘ Domnievajúc sa, že hlas patrí Élimu, chlapec sa poponáhľal k lôžku kňaza a povedal: ‚Tu som, lebo si ma volal.‘ Odpoveď znela: ‚Nevolať som, syn môj; choď si znovu ľahnúť.‘ Trikrát bol Samuel zavolaný a trikrát odpovedal tým istým spôsobom. Vtedy sa Éli presvedčil, že tajomné volanie je hlasom Božím. Pán obišiel svojho vyvoleného služobníka, muža šedivých vlasov, aby hovoril s dieťaťom. To samo osebe bolo pre Éliho a jeho dom trpkým, no zaslúženým pokarhaním.“ Patriarchovia a proroci, 581.

V odpadnutí Éliho domu nebolo nijaké zjavné videnie, lebo Slovo Hospodinovo bolo v tých dňoch „vzácne“. Hebrejské slovo preložené ako „vzácne“ znamená „zriedkavé“. Od roku 1844 až do roku 1884 boli „otvorené videnia“ dávane laodicejskému adventizmu. To bolo najprv ustanovené v dejinách filadelfského milleritického hnutia a v roku 1856 sa začalo rozpoznať, že filadelfské hnutie prešlo do laodicejského hnutia, no otvorené videnia pokračovali, lebo Boh je zhovievavý a milosrdný.

Potom sa v roku 1863 začala vzbury proti základným pravdám, no „otvorené videnia“ pokračovali až do roku 1884. Potom nastala zmena. V ôsmej kapitole Ezechiela sú štyri ohavnosti zobrazené ako stupňujúce sa svojou povahou. Rok 1884 predstavuje takmer záver prvej generácie a začiatok druhej generácie. Adventná história dokumentuje, že v roku 1881 a potom opäť v roku 1882 došlo k dvom významným nárastom vzbury.

V roku 1881 predseda Generálnej konferencie (George Butler) napísal a uverejnil v časopise Review and Herald sériu článkov, v ktorých tvrdil, že niektoré časti Biblie sú inšpirované viac než iné časti, a na záver svojich článkov dokonca označil niektoré časti Biblie za neinšpirované. Následne v roku 1882 začal Uriah Smith, vedúci vydavateľského diela a v tom čase aj vedúci vzdelávacieho diela, učiť, že keď boli sestry Whiteovej ukázané budúce predpovede alebo posvätné dejiny minulosti, jej slová boli inšpirované, avšak tvrdil, že keď poukazovala na osobné zlyhania členov cirkvi, bolo to jednoducho jej ľudské stanovisko.

V roku 1881 viedol satan otvorený útok proti autorite Biblie kráľa Jakuba prostredníctvom predsedu cirkvi a potom v nasledujúcom roku viedol vedúci vzdelávacieho a vydavateľského diela podobný útok na autoritu Ducha proroctva. Od roku 1884 svedectvo znie, že v tých dňoch nebolo nijaké otvorené videnie. Od roku 1863 až do roku 1881 vzbura narastala tak, že zahŕňala Bibliu a Ducha proroctva, a už nepredstavovala iba odmietnutie základov.

Štyri ohavnosti, ktoré sú znázornené v ôsmej kapitole Ezechiela, páchajú starci, čo predstavuje vedenie Jeruzalema, ktoré sa začalo ako právnický cirkevný subjekt v podobe laodicejského adventizmu v roku 1863. V tom čase bol v Review and Herald uverejnený článok, ktorého autorstvo niektorí historici pripisujú Jamesovi Whiteovi, hoci dokumentácia k článku v skutočnosti skôr poukazuje na Uriáša Smitha ako na skutočného autora. Nech je to akokoľvek, kliatba proti znovuvybudovaniu Jericha sa na Jamesovi Whiteovi zjavne naplnila a Uriáš Smith bol osobou, ktorá vytvorila falzifikovaný graf z roku 1863. Do roku 1881 prezident Generálnej konferencie uverejňoval v Review and Herald články, ktoré argumentovali proti plnej autorite Biblie, a potom v nasledujúcom roku Uriáš Smith začal útok proti autorite Ducha proroctva.

Starodávni muži, ktorí mali byť strážcami, stáli na čele otvoreného útoku, ktorý sa začal útokom na základné pravdy znázornené v Millerovom sne a zobrazené na dvoch tabuľkách Habakuka. Odtiaľ začali útočiť na dvoch svedkov Biblie a Ducha proroctva. V tom istom časovom období (na začiatku 80. rokov 19. storočia) začal vedúci zdravotníckeho diela John H. Kellogg uvádzať do vedenia cirkvi spiritualizmus panteizmu. V roku 1881 bol James White uložený k odpočinku a sestra Whiteová sa nachádzala uprostred stupňujúcej sa vzbury vedenia vzdelávacej, zdravotníckej a politickej štruktúry cirkvi.

Posolstvo, ktoré prišlo v roku 1856, a ktoré bolo zväčšeným svetlom o „sedemnásobku“, ako aj posolstvo Laodicej, bolo odmietnuté, a Pán zamýšľal zopakovať práve toto posolstvo na Generálnej konferencii v Minneapolise roku 1888 prostredníctvom posolstva predloženého staršími Jonesom a Waggonerom. Ich posolstvo nebolo novým posolstvom, a keď sestra Whiteová oslovila tých, ktorí sa stavali proti ich posolstvu, označila, že buriči sa domnievali, že ich odpor proti posolstvu Jonesa a Waggonera predstavuje ich zodpovednosť brániť staré medzníky, ktoré sú zároveň starými základmi. Ich vzbura odhalila, že do roku 1888 už viac nerozumeli tomu, čo sú základy, totiž že základné pravdy predstavujú Kristovu spravodlivosť. V súvislosti s medzníkmi a pravidlami Williama Millera uviedla:

„Mali by sme sami vedieť, čo tvorí kresťanstvo, čo je pravda, čo je viera, ktorú sme prijali, aké sú biblické pravidlá — pravidlá, ktoré nám boli dané z najvyššej authority. Mnohí veria bez

dôvodu, na ktorom by mohli založiť svoju vieru, bez dostatočného dôkazu o pravdivosti danej veci. Ak je predložená nejaká myšlienka, ktorá je v súlade s ich vlastnými vopred utvorenými názormi, sú celkom pripravení ju prijať. Neuvažujú od príčiny k následku, ich viera nemá nijaký skutočný základ, a v čase skúšky zistia, že stavali na piesku.“

„Ten, kto spokojne spočíva vo svojom vlastnom súčasnom nedokonalom poznaní Písma, domnievajú sa, že mu to postačuje na spasenie, spočíva v osudnom klame. Je mnoho takých, ktorí nie sú dôkladne vyzbrojení biblickými dôkazmi, aby boli schopní rozoznať blud a odsúdiť každú tradíciu a poveru, ktorá bola podvrhnutá ako pravda. Satan vniesol svoje vlastné myšlienky do uctievania Boha, aby porušil prostotu Kristovho evanjelia. Veľký počet tých, ktorí tvrdia, že veria prítomnej pravde, nevie, čo tvorí vieru, ktorá bola raz navždy odovzdaná svätým — Kristus vo vás, nádej slávy. Myslia si, že obhajujú staré medzníky, no sú vlaštní a ľahostajní. Nevedia, čo znamená votkať do svojej skúsenosti a vlastniť skutočnú moc lásky a viery. Nie sú usilovnými študentmi Biblie, ale sú leniví a nepozorní. Keď vzniknú rozdiely názorov na state Písma, títo, ktorí neštudovali cielene a nie sú rozhodnutí v tom, čomu veria, odpadajú od pravdy. Všetkým by sme mali vštepovať nevyhnutnosť usilovne skúmať božskú pravdu, aby vedeli, že vedia, čo je pravda. Niektorí si nárokuje veľké poznanie a cítia sa spokojní so svojím stavom, hoci nemajú väčšiu horlivosť pre dielo, ani vrúnejšiu lásku k Bohu a k dušiam, za ktoré Kristus zomrel, než keby Boha nikdy nepoznali. Bibliu nečítajú [preto], aby si privlastnili jej dreň a hojnosť pre svoje vlastné duše. Necítia, že je to Boží hlas, ktorý k nim hovorí. Ak však chceme porozumieť ceste spasenia, ak chceme vidieť lúče Slnka spravodlivosti, musíme skúmať Písmo cieľavedome, lebo zasľúbenia a proroctvá Biblie vrhajú jasné lúče slávy na božský plán vykúpenia, ktorých veľké pravdy nie sú jasne pochopené.“ The 1888 Materials, 403.

Toto vyhlásenie je prevzaté z jej svedectva z obdobia roku 1888 a ona v ňom označuje, že buriči budujú základ na piesku, hoci o tom nevedia. Hovorí: „Veľký počet tých, ktorí tvrdia, že veria prítomnej pravde, nevie, čo tvorí vieru, ktorá bola raz odovzdaná svätým — Kristus vo vás, nádej slávy. Myslia si, že bránia staré medzníky, no sú vlaštní a ľahostajní.“ Označuje ich za tých, ktorí sa ešte stále nachádzajú v laodicejskom stave, lebo sú „vlaštní“. A stotožňuje „vieru, ktorá bola raz odovzdaná svätým — Kristus vo vás, nádej slávy“. Kristus je Skala vekov a ako Skala vekov predstavuje drahokamy z Millerovho sna.

„Zaznelo varovanie: Nesmie sa dovoliť, aby vošlo čokoľvek, čo by narušilo základ viery, na ktorom budujeme od času, keď prišlo posolstvo v rokoch 1842, 1843 a 1844. Bola som pri tomto posolstve a odvtedy stojím pred svetom verná svetlu, ktoré nám Boh dal. Nemienime zísť z plošiny, na ktorú boli naše nohy postavené, keď sme deň čo deň hľadali Pána v úprimnej modlitbe a hľadali svetlo. Myslíte si, že by som sa mohla vzdať svetla, ktoré mi Boh dal? Má byť ako Skala vekov. Vedie ma od chvíle, keď mi bolo dané.“ Review and Herald, 14. apríla 1903.

Označuje dôležitú skutočnosť o vzbúrencoch, ktorí boli Ezechielovými dávnymi mužmi, keď hovorí: „Neuvažujú od príčiny k následku.“ Bezbožní nemôžu alebo nechcú uvažovať od príčiny k následku. Následok zasadnutia Generálnej konferencie v roku 1888 bol natoľko vzpurný, že sestra Whiteová sa rozhodla odísť, no jej anjelský sprievodca jej prikázal, že musí zostať a zaznamenať

paralelnú históriu vzbury Kóracha, Dátana a Abírama. Vzburá dávnych mužov bola následkom a príčinou bolo odmietnutie laodicejského posolstva, ktoré prišlo so zvýšeným svetlom „sedemnásobného času“ v roku 1856 a potom prerástlo do vzbury proti základom v roku 1863, čo následne viedlo k útoku najprv na Bibliu a potom na Ducha proroctva spolu so zavedením Kelloggovho spiritualizmu.

Samozrejme, dávni mužskí dejepisci v priebehu dejín zahalili pravdy spojené so vzburou nánosom nezmyslov, tradícií, obyčají a vymyslených bájak, lebo tí, ktorí sa zúčastňujú na takom druhu vzbury, sa vždy usilujú ukryť dôkazy.

Beda tým, ktorí sa hlboko usilujú ukryť svoju radu pred Hospodinom, ktorých skutky sú v tme a ktorí hovoria: Kto nás vidí? A kto o nás vie? Izaiáš 25,19.

Muži, ktorých Izaiáš v tomto verši oslovuje, sú tí, ktorých označuje ako „mužov posmešných, ktorí vládnete tomuto ľudu v Jeruzaleme“, a sú to tí istí dávni muži, ktorí mali byť strážcami ľudu v ôsmej kapitole Ezechiela. V Ezechielovom svedectve pri druhej ohavnosti, ktorá označuje druhú generáciu adventizmu, odpovedajú na otázky, ktoré kladú Izaiášovi posmešní muži: „lebo hovoria: Hospodin nás nevidí; Hospodin opustil zem“ (Ezechiel 8:12).

Nad tými historickými revizionistami, ktorí sa pokúšajú zakryť pravdu o vzburе, ktorá viedla k udalostiam roku 1888 a ktorá sa v tom roku aj odohrala, je vyslovené „Beda“.

V tejto štúdii budeme pokračovať v nasledujúcom článku.

„Musím k vám prehovoriť v súvislosti so zhromaždeniami v Minneapolise. V istom čase som sa rozhodla zhromaždenie opustiť, pretože som videla a cítila silného ducha odporu, ktorý tam prevládal. Ani na okamih som nemohla uznať ducha, ktorý s ovládajúcou mocou pôsobil na brata Morrisona a brata Nicolu. Ani na okamih nemôžem pochybovať, akého ducha ste boli. Istotne to nebol Duch Boží, a aby ste v tomto klame nepokračovali, teraz vám píšem.“

„V tú noc, keď som sa rozhodla nezostať už dlhšie v Minneapolise, sa mi v sne alebo v nočnom videní — nemôžem s istotou povedať, čo z toho to bolo — zjavila osoba vysokej, vznešenej postavy, ktorá mi priniesla posolstvo a oznámila mi, že je Božou vôľou, aby som stála na svojom mieste povinnosti, a že sám Boh mi bude pomocníkom a bude ma podopierať, aby som hovorila slová, ktoré mi dá. Povedal: ‚Pre toto dielo ťa Pán povolal. Jeho večné ramená sú pod tebou. Z tohto zhromaždenia vstúdu rozhodnutia pre život alebo pre smrť; nie že by niekto musel zahynúť, ale duchovná pýcha a sebavedomie zatvoria dvere, takže Ježiš a moc Jeho Svätého Ducha nebudú vpustení. Dostanú ešte inú príležitosť zbaviť sa klamu, činiť pokánie, vyznať svoje hriechy a prísť ku Kristovi a obrátiť sa, aby ich uzdravil.‘“

„Povedal: ‚Nasleduj ma.‘ Nasledoval som svojho sprievodcu a zaviedol ma k rozličným domom, v ktorých prebývali bratia, a povedal: ‚Počuj slová, ktoré sa tu hovoria, lebo sú zapísané v knihe záznamov, a tieto slová budú mať usvedčujúcu moc nad všetkými, ktorí majú podiel na tomto diele, ktoré nie je podľa ducha múdrosti zhora, ale podľa ducha, ktorý nezostupuje zhora, ale je zdola.‘“

„Počúvala som slová vyslovené takého druhu, že by mali priviesť k hanbe každého, kto ich vyslovil. Z jedného na druhého prechádzali sarkastické poznámky, zosmiešňujúce ich bratov A. T. Jonesa, E. J. Waggonera a Willieho C. Whitea, ako aj mňa. O mojom postavení a o mojej práci sa voľne vyjadrovali tí, ktorí sa mali radšej zaoberať dielom pokorovania svojich duší pred Bohom a uvádzaním vlastných srdc do poriadku. Zdalo sa, akoby ich priťahovalo zaoberať sa domnelými krivdami a výplodmi obrazotvornosti o ich bratoch a o ich diele, ktoré nemali nijaký základ v pravde, a pochybovať, hovoriť a písať trpké veci ako dôsledok skepsy, otázok a nevery.“

„Môj sprievodca povedal: „Toto je v knihách zaznamenané proti Ježišovi Kristovi. Tento duch sa nemôže uviesť do súladu s Duchom Kristovým, s Duchom pravdy. Sú opojení duchom odporu a nevedia o nič viac než opilec, aký duch ovláda ich slová alebo ich skutky. Tento hriech je pred Bohom osobitnou urážkou. Tento duch sa nepodobá Duchu pravdy a spravodlivosti o nič viac než duch, ktorý podnecoval Židov, aby vytvorili spolok pochybovania, kritizovania a aby sa stali vyzvedačmi Krista, Vykupiteľa sveta.““

„Môj sprievodca mi povedal, že bezkristovským rečiam, tým rečiam luzy, ktoré dosvedčovali ducha, jenž podnecoval tieto slová, bol prítomný svedok. Keď vošli do svojich izieb, vošli s nimi zlí anjeli, pretože zavreli dvere Duchu Kristovmu a nechceli počúvať Jeho hlas. Nebolo tam pokorenia duše pred Bohom. Hlas modlitby bolo zriedka počuť, ale na dennom poriadku boli kritika a zveličené výroky a domnienky a dohady a závisť a žiarlivosť a zlé podozrievanie a falošné obviňovanie. Keby sa im boli otvorili oči, boli by videli to, čo by ich bolo vystrašilo, plesanie zlých anjelov. A boli by videli aj Strážcu, ktorý počul každé slovo a tieto slová zaznamenal do nebeských kníh.

„Vtedy som bola poučená, že v tom čase by bolo zbytočné urobiť akékoľvek rozhodnutie o postojoch k náukovým bodom, o tom, čo je pravda, alebo očakávať akéhokoľvek ducha nestranného skúmania, pretože sa vytvorilo spolčenie, ktoré nepripúšťalo nijakú zmenu názorov v nijakom bode ani stanovisku, ktoré prijali, o nič väčšmi, než to pripúšťali Židia. Môj Sprievodca mi povedal mnoho toho, čo nemám slobodu napísať. Zistila som, že sedím na posteli v duchu zármutku a úzkosti, a zároveň v duchu pevného odhodlania stáť na svojom mieste povinnosti až do konca zhromaždenia a potom čakať na usmernenie Ducha Božieho, ktorý mi povie, ako mám konať a aký postup mám zvoliť.“ The 1888 Materials, 277, 278.